Οἱ Φεμινίστριες ὑποστηρίζουν τὴ χήρα τοῦ Μάο

ΑΠΟ ΜΙΣΟΓΥΝΙΣΜΟ Η ΔΙΩΞΗ ΤΗΣ

ΡΩΜΗ, ('Ιδ. 'Υπ.). Τὸ φεμινιστικὸ κίνημα τῆς 'Ιταλίας παρεμβαίνει στὴν διαμάχη ποὺ διεξάγεται στὴν Κίνα, ὄχι γιὰ ἰδεολογικοὺς λόγους, ἀλλὰ γιὰ νὰ προστατεύσει τὴν χήρα τοῦ Μάο, Τσιάνγκ Τσίνγκ, σὰν γυναίκα. Ἔλαβε μιὰ ἀπόφαση, στὴν ὁποία ἐκφράζει διαμαρτυρία γιὰ τὴν διαπόμπευση, σὰν γυναίκας καὶ ὄχι σὰν πολιτικοῦ προσώπου καὶ τονίζει, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἀκόλουθα:

«Θεωροῦμε ὅτι τὸ ἐπίσημο κινεζικὸ κράτος ἀποδείχνει ὅτι κατέχεται ἀπὸ ἕναν ἀντιδραστικὸ μισογυνισμὸ καὶ ἀπὸ ἀνόητες ἀντιλήψεις μὲ τὸ νὰ διατυπώνει γενικὲς κατηγορίες ἑναντίον τῶν γυναικῶν ἐξ αἰτίας τῆς στάσεως τῆς κυρίας Τσιάνγκ Τσίνγκ καὶ τῶν πολιτικῶν λαθῶν της.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ συζητήσεων καὶ σχολίων σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν 'Αμερική. 'Αλλὰ ἐπειδὴ τὸ θέμα εἶναι καθαρὰ πολιτικό, θὰ θεωρηθεῖ ὅτι οἱ γυναῖκες παρεμβαίνουν στὰ ἐσωτερικὰ πράγματα τῆς Κίνας, ἂν κάνουν ἐπίσημο διάβημα.

ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ

'Αλλὰ δὲν μποροῦν, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ νὰ μείνουν ἀδιάφορες ἀπέναντι στὴν διαπόμπευση τῆς κυρίας Τσιάνγκ Τσίγκ σὰν γυναίκας, πολὺ περισσότερο διότι οἱ ἀσυνήθειες ἐπικρίσεις, ἔλαβαν διαστάσεις πολεμικῆς ἐναντίον τοῦ γυναικείου φύλου γενικώτερα.

'Ανάμεσα στὶς ἀπόψεις ποὺ διατυπώνονται, τονίζεται ὅτι δὲν θὰ πρέπει σὰ γυναῖκες νὰ ἀναμιγνύωνται στὴν πολιτική, σέ σημεῖο ποὺ λόγῳ τῆς ἰσχυρῆς θέσεως τοῦ συζύγου τους σὲ μιὰ χώρα, νὰ ἀναλαμβάνουν νὰ παίξουν κύριο ρόλο καὶ νὰ διεκδικοῦν τὴν ἐξουσία. Μιὰ γαλλικὴ ἐπιθεώρηση ἔγραφε σχετικά:

«Μὲ τὴν κυρία Τσιάνγκ Τσίνγκ συνέβη αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ εἶχε συμβεῖ στὸ παρελθὸν καὶ μὲ ἄλλες γυναῖκες, ποὺ κατὰ παρασκηνιακὸ τρόπο ἀναμίχθηκαν στὴν πολιτικὴ καὶ θέλησαν νὰ παίξουν ρόλο ἀποφασιστικὸ στὴν πορεία τῆς χώρας τους, ὅπως ἦταν ἡ δαιμόνια σύζυγος Βοῦ, τοῦ Κινέζου αὐτοκράτορα Βοῦ ἢ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ἢ ἡ κυρία Ντέ Μαντενόν.

»Ἡ ἐξουσία μπορεῖ νὰ μεταβάλει τὴ γυναίκα καὶ ἡ ἐπιρροή μιᾶς συζύγου στὸν ἄνδρα της, ὅταν συμβαίνει νὰ εἶναι ἀρχηγὸς κράτους, εἶναι μεγάλη. Διαπιστώνει ὅμως κανεὶς ὅτι οἱ γυναῖκες διαρκῶς περισσότερο θέλουν νὰ παίζουν ρόλο στὰ πολιτικὰ πράγματα. Οἱ 'Αμερικανίδες ἔχουν παροκάμψει αὐτὸ τὸν σκόπελο. Οἱ γυναῖκες τῶν ὑποψηφίων προέδρων κινητοποιοῦνται μόνο κατὰ τὴν προεκλογικὴ κίνηση ὑπὲρ τῶν συζύγων ἀλλὰ δέν ἔχουν δυνατότητες ἐπηρεασμοῦ, ὅταν καταλάβει ὁ ὑποψήφιος τὸ ἀνώτερο ἀξίωμα τῆς χώρας.

»Χωρὶς ἀμφιβολία, ὅμως, ἡ παρουσία τῆς κυρίας Ρόζαλυν Κάρτερ, στὶς πρόσφατες ἀμερικανικὲς προεδρικὲς ἐκλογὲς ἐπηρέασε πολλὲς γυναῖκες νὰ ψήφισουν ὑπὲρ τοῦ δημοκρατικοῦ ὑποψηφίου.

'Απέναντι σ' αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία, ὁ κ. Κάρτερ εἶπε πολλὲς φορὲς στοὺς λόγους του ὅτι θὰ συμβουλεύεται τὴν γυναίκα του ὅταν πρόκειται νὰ πάρει ἀποφάσεις γιὰ γυναικεῖα ζητήματα. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Μετὰ τὴ νίκη του, ὁ κ. Κάρτερ πραγματοποίησε τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε δώσει στὴ γυναίκα του, ὅτι θὰ τοποθετοῦσε περισσότερες γυναῖκες καὶ σέ ὑπουργεῖα καὶ σέ ἄλλες ὑπεύθυνες θέσεις.

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα ἀποτόλμησε αὐτὴ τὴν πρόβλεψη: «Σκεφθεῖτε τί θὰ μποροῦσε νὰ γίνει μὲ τὴν 'Αμερική, ἂν ἐπαναλαμβανόταν καὶ ἐδῶ αὐτὸ ποὺ συνέβη μὲ τὴν χήρα τοῦ Μάο. Δηλαδή, ἂν ἐπεδίωκε ἡ κυρία Ρόζαλυν Κάρτερ νὰ καταλάβει τὴν ἐξουσία καὶ νὰ συμπεριφέρεται σὰν αὐτοκράτειρα...».

ΞΕΦΡΑΓΟ ΑΜΠΕΛΙ

"Εμειναν ἀτιμώρητα 1.479.000 ἐγκλήματα στὴν 'Ιταλία τὸ 1976

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΟΙ ΔΡΑΣΤΕΣ

ΡΩΜΗ. 'Η εὐκολία μὲ τὴν ὁποία ὀργανώνονται οἱ ἀποδράσεις καὶ οἱ συνεχεῖς ἐξεγέρσεις τῶν κρατουμένων στὶς ἰταλικὲς φυλακές, ἀποκαλύπτουν μονάχα μιὰ πτυχὴ τῆς σοβαρῆς κρίσεως ποὺ διέρχεται ἡ δικαιοσύνη στὴν 'Ιταλία. 'Η ἀναταραχὴ μέσα στὸ ἀστυνομικὸ σῶμα καὶ οἱ πιέσεις τοῦ δικαστικοῦ σώματος γιὰ γενικώτερες μεταρρυθμίσεις εἶναι ἐπίσης χαρακτηριστικὰ σημάδια αὐτῆς τῆς κρίσεως.

Τὸ 1976 ὑπῆρξε ἔτος — ρεκὸρ ἐγκλημάτων τῆς Μαφίας καὶ τρομοκρατικῶν ἐνεργειῶν τοῦ λεγομένου «ἀντάρτικου τῶν πόλεων». Ὀγδόντα ἀστυνομικοὶ σταθμοὶ καὶ στρατῶνες ὑπέστησαν τρομοκρατικὲς ἐπιθέσεις. Καμμιὰ δεκαριὰ πολιτικοὶ παράγοντες καὶ διευθυντικὰ στελέχη ἐπιχειρήσεων ἀπήχθησαν καὶ κακοποιήθηκαν ἀπὸ τοὺς τρομοκράτες τῶν «Ἐρυθρῶν ταξιαρχιῶν» καὶ τῶν «Ἑνόπλων προλεταριακῶν πυρήνων». Πενῆντα δύο ἔδρες κομμάτων τοῦ κέντρου καὶ τῆς δεξιᾶς, καθὼς καὶ δεκάδες γραφεῖα τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ ἐπαγγελματικῶν ὀργανώσεων καταστράφηκαν ἢ πυροβολήθηκαν. Ἑκατὸ περίπου βιομηχανικὲς ἐγκαταστάσεις ἀνατινάχθηκαν μὲ δυναμίτιδα ἢ βόμβες φωσφόρου. 2.5 δισεκατομμύρια δραχμὲς καταβλήθηκαν σὰν λύτρα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἀπαχθέντων ἀτόμων.

'Εγκαινιάζοντας τὸ νέο δικαστικὸ ἔτος, ὁ Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς τοῦ 'Ακυρωτικοῦ Δικαστηρίου — ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸν ἑλληνικὸ Ἄρειο Πάγο — ἀποκάλυψε ὅτι ἀπὸ τὰ 1.945.000 ἐγκλήματα ποὺ καταγγέλθηκαν μεταξὺ 10 ,Ιουλίου 75 καὶ 30 'Ιουνίου 76, 1.479.000, δηλαδὴ τὸ 75% αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων, ἔμειναν ἀτιμώρητα καὶ οἱ δράστες τους παρέμειναν ἄγνωστοι στὴ δικαιοσύνη. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν περιλαμβάνονται ἐδῶ ἐκεῖνα τὰ ἐγκλήματα ποὺ δὲν περιῆλθαν σὲ γνῶσι τῶν ἀρχῶν.

Στὸ ἴδιο διάστημα 39 ἀστυνομικοὶ ἔπεσαν νεκροὶ ἐκτελώντας τὸ καθῆκον τους, ἐνῶ 2.153 τραυματίσθηκαν σὲ ἔνοπλες συγκρούσεις μὲ τοὺς κακοποιούς.

Αὐξάνουν σὲ ἀνησυχητικὸ βαθμὸ στὴν 'Ιταλία οἱ ἀνθρωποκτονίες, οἱ ἔνοπλες ληστεῖες, οἱ ἀπαγωγές, οἱ βιασμοὶ γυναικῶν ἀπὸ μεμονωμένα ἄτομα ἢ ὁμάδικά. 'Η τελευταία αὐτὴ κατηγορία μάλιστα ἐμφανίστηκε μόλις τὸ τελευταῖο ἔτος, ἐνῶ ἦταν τελείως ἄγνωστη στὴν 'Ιταλία κατὰ τὴν εἰκοσαετία 1950 — 1970. 'Η πλειοψηφία τῶν ἐγκληματιῶν σήμερα εἶναι ἄτομα νεαρῆς ἡλικίας καὶ προέρχονται ἀπὸ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ κοινωνικὰ στρώματα. 'Η αὔξησι τῆς ἐγκληματικότητας ὑποδηλώνει, κατὰ τὸν γενικὸ εἰσαγγελέα, μιὰ γενικώτερη χαλάρωσι τῶν ἠθῶν, τῶν οἰκογενειακῶν καὶ ἄλλων θεσμῶν καὶ ἀξιῶν τῆς ἰταλικῆς κοινωνίας.

Οἱ ἔγκλειστοι στὶς ἰταλικὲς φυλακὲς ἔφταναν στὰ μέσα τοῦ περασμένου ἔτους τὰ 33.179 ἄτομα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα 20.000 ἦσαν ὑπόδικοι. Σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις ἡ προφυλάκισι ἐν ἀναμονῇ τῆς δίκης εἶναι μακρύτερη ἀπὸ τὴν ποινὴ ποὺ ἐπιβάλλουν στοὺς ὑπόδικους τὰ δικαστήρια, ὅταν κατορθώνουν νὰ ἐκδικάσουν τὶς ὑποθέσεις τους. Στὶς 30 'Ιουνίου, πράγματι, ἐκκρεμοῦσαν μπρὸς στὰ ἰταλικὰ δικαστήρια 1.975.000 ποινικὲς ὑποθέσεις καὶ 1.098.000 ὑποθέσεις ἀστικοῦ δικαίου.

Στὴ διάρκεια τοῦ 1976 δύο δικαστές, ἑξ ἄλλου, δολοφονήθηκαν, «στὰ πλαίσια ἑνὸς ἀνατρεπτικοῦ σχεδίου, μιᾶς ἀγρίας ἐξάρσεως τοῦ μίσους καὶ καταλύσεως κάθε ἀνθρώπινης ἀξίας, ποὺ ἀὰν θύελλα ἀλλοφροσύνης διατρέχουν τοὺς πιὸ ἐνδόμυχους ἱστοὺς τῆς ἐθνικῆς κοινότητας» τόνισε ὁ γενικὸς εἰσαγγελέας, κηρύσσοντας τὴν ἔναρξι τοῦ δικαστικοῦ ἔτους, παρουσία τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ τῶν 'Αρχῶν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ

Τὸ Θεραπευτήριον Φυματιώντων Πατρῶν «Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας», κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 1)13-1-77 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὸν δημόσιον μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν βάσει τῶν ὅρων τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως, ἡ ἀνάθεσις χορηγιῶν τροφίμων διὰ τὸ ἔτος 1977: 1) Κρεάτων καὶ κυμάδων κατεψυγμένων καί 2) Ὀρνιθίων νωπῶν.

Ὁ διαγωνισμὸς θέλει διενεργηθῆ τὴν 5ην Φεβρουαρίου 1977, ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 13.00 ἕως 13.30 εἰς τὰ ἐν Ληροκομείῳ γραφεῖα τοῦ Θεραπευτηρίου (Ληροκομείου 118), ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς.

Τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως τοῦ διαγωνισμοῦ, δύνανται νὰ λαμβάνουν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι καθ' ἑκάστην ἐργάσιμον ἡμέραν καὶ ὥραν εἰς τὰ ἐν Ληροκομείῳ γραφεῖα τοῦ Ἱδρύματος, τηλέφ. 277.075.

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
ΓΕΡΑΣ. ΜΑΡΑΤΟΣ

ΑΣΤΥ ΣΗΜΕΡΟΝ 4.30—12.30
ΣΚΛΗΡΟ ΣΕΞ
Μιὰ Παγκόσμια ἐπιτυχία ποὺ προκαλεῖ σόκ ὅπου προβάλλεται
ΕΡΩΤΙΚΗ ΚΟΛΑΣΙΣ
ΚΡΙΣ ΜΙΤΣΕΛ, ΤΖΕΝΝΥ ΓΟΥΕΣΤΗΝ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ Α' ΠΡΟΒΟΛΗ 1977 — ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΟΝ

ΕΛΙΤ ΟΕΝΟΙΚΟΣ
ΣΗΜΕΡΟΝ 4.45—12.15
Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ
ΡΟΜΑΝ ΠΟΛΑΝΣΚΙ
ΕΓΧΡΩΜΟΝ
ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ 1977

Μετάφραστες • Γραμματα • Μεταφορτυπίαι • Σχέδια • Ντέκορ • Ζωγραφιαί
ΣΑΝ
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΧΕΔΙΑΣΕΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Κρίση στὰ ζεύγη

Κάτι ἄλλαξε στὶς σχέσεις μεταξὺ ἀνδρῶν-γυναικῶν

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΕΡΜΗΝΕΙΕΣ

«ΕΚΕΙΝΟΣ» εἶναι 35 ἐτῶν, ἐπαγγελματίας, πάντοτε πληροφορημένος: «Μισῶ τὸ κορμί τῆς γυναίκας μου. Μισῶ τὶς μυρωδιὲς τῆς γυναίκας καὶ τὰ «σημάδια» τῆς γυναίκας». Δὲν πρόκειται γιὰ ὁμοφυλόφιλο. Εἶχε πάντοτε ὁμαλὴ ζωὴ καὶ ὁμαλὸ ἐρωτισμό. 'Ικανότητες, στύσεις καὶ διάρκεια, ὅλα κανονικά. «Σήμερα ὅμως γιὰ νὰ κάνω ἔρωτα πρέπει νὰ σβήνω τὰ φῶτα». Εἶδε καὶ τὴν ταινία τοῦ Μπέργκμαν «Σκηνὲς ἀπὸ ἕνα γάμο». Λέει: «Εἶδα τὸν ἑαυτό μου. Ὅταν ἡ γυναίκα πλένεται μετὰ τὸν ἔρωτα νιώθω τὴν ἴδια ἀπέχθεια μὲ τὸν πρωταγωνιστή, νιώθω τὴν ὀργὴ της ὅταν ἐκείνη μὲ σβήνει καὶ νιώθω τὸν φόβο μου καὶ τὸ μίσος μου γιὰ τὰ γεννητικά της ὄργανα ποὺ εἶναι τόσο ξένα καὶ τόσο ἐχθρικὰ».

'Εκείνη, εἶναι 25 ἐτῶν, ἀσχολεῖται μὲ τὴν δημοσιογραφία, εἶναι κλασσικὸ παράδειγμα διπλῆς σύγχρονης ζωῆς φεμινισμοῦ καὶ ἀστικῆς τάξης, ἐργασίας καὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς: «Πρόκειται γιὰ μιὰ σχέση ποὺ γίνεται μὲ συνέχειες. Εἴχαμε ἀρχίσει νὰ μιλᾶμε, ἐπιτέλους εἶδα τὸν ἑαυτό μου λιγώτερο «πρᾶγμα» καὶ μὲ περισσότερη ἰσότητα καὶ ἔτσι δημιουργήθηκε αὐτὴ ἡ ἔχθρα αὐτὸ τὸ σκοτάδι...».

Δὲν καταλαβαίνει λοιπὸν καὶ ἐπιτίθεται: «Ἔτσι τώρα ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ παριστάνη τὸ θῦμα».

Στὴν συνέχεια μιλάει ὁ «ἄλλος» ποὺ σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς μεταβιομηχανικῆς κοινωνίας δὲν εἶναι πλέον ὁ ἐραστὴς ἀλλὰ ὁ ψυχαναλυτής. Ὁ 'Ιντάτσιο Μαγιόρε, ἐδῶ καὶ ἑκατὸν χρόνια εἶναι εἰδικὸς ἐμπειρογνώμονας στὰ προβλήματα ποὺ ἀφοροῦν τὸ ζευγάρι: «Πρόκειται γιὰ γυνοφοβία, γιὰ φόβο τῆς γυναίκας. Καὶ ἀπὸ τὸν φόβο μέχρι τὸ μῖσος ἡ ἀπόσταση εἶναι μικρή. Ὁ φόβος αὐτὸς ἢ ἂν θέλετε ὁ τρόμος αὐτὸς εἶναι τὸ νέο χαρακτηριστικὸ τοῦ ζευγαριοῦ ποὺ βρίσκεται σὲ κρίση. Πρόκειται γιὰ κάτι τὸ γενικό. Στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες τὰ νοσοκομεῖα εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀρσενικοὺς ποὺ τρομοκρατοῦνται μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μπορεῖ νὰ ἔχουν κολλήσει ἀφροδίσιο νόσημα μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπαφή. Πιστεύουν ὅτι ἡ γυναίκα ἀποτελεῖ καλλιέργεια μικροβίων. 'Η κρίση ὁδηγεῖ σὲ παθολογικὲς καταστάσεις. Καὶ ἀπὸ κεῖ εἶναι δύσκολο νὰ γυρίσης πίσω».

Ἂς ποῦμε τὴν ἀλήθεια: ὁ κινηματογράφος γιὰ μιὰ φορὰ τουλάχιστον ὑπῆρξε πρόδρομος.

Ποιὲς ἀπόψεις παρουσίασε ὁ σκηνοθέτης Μάρκο Φερρέρι στὴν ταινία του «'Η τελευταία γυναίκα» ἂν ὄχι τὸν μεγάλο ἀνδρικὸ φόβο; Βρισκόμαστε μπροστὰ σ' ἕνα πολὺ μακρινὸ ὁρίζοντα», λέει ὁ Φερρέρι. Μετὰ τὴν οἰκογένεια καταστρέφεται καὶ τὸ ζευγάρι ποὺ θεωροῦνταν τὸ τελευταῖο οἰκοδόμημα μετὰ ἀπὸ σεισμοὺς καὶ πλημμύρες καὶ μετὰ τὴν ἐξαφάνιση τῶν παραδοσιακῶν ρόλων. Καὶ ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τοῦ Φερρέρι «δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ ψάχνουμε ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια» γιὰ νὰ καταλάβουμε τί συμβαίνει, ποιὸς καὶ γιατὶ ἔβαλε σέ ἐνέργεια τὴν ὡρολογιακὴ βόμβα, πῶς καὶ γιατὶ ἔγινε ἡ ἔκρηξη. Ὅλοι ὅμως συμφωνοῦν ὅτι ἡ ἔκρηξη ἔγινε. Στὸ Παρίσι ψυχίατροι καὶ ἀντιψυχίατροι συζήτησαν τὴν «Τελευταία γυναίκα» καὶ στὸ τέλος συμφώνησαν: «Ἄνδρες καὶ γυναῖκες σχηματίζονται ὅπως πάντοτε σὰν τμήματα μιᾶς μηχανῆς, γιὰ νὰ συναντηθοῦν, νὰ γίνουν ζευγάρι καὶ νὰ κάνουν παιδιά. Σήμερα, ὅμως, νοιώθουν ἄχρηστοι. Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ κρατήση στὰ πόδια της μιὰ βιομηχανία μὲ ἀργαλειοὺς τοῦ 18ου αἰώνα;».

ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

«ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ, ὄχι οἱ πρωταγωνιστὲς τοῦ σημερινοῦ ζευγαριοῦ» λέει ὁ γέρο Μπελλανόβα γραμματέας τῆς 'Ιταλικῆς Ψυχαναλυτικῆς 'Εταιρίας. Τὸ σημερινὸ ζευγάρι δημιουργεῖται ἤδη σὲ κατάσταση κρίσης, ἔστω καὶ ἂν οἱ αἰτίες εἶναι διαφορετικὲς ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ προκάλεσαν τὴν κρίση τῆς οἰκογένειας. Καὶ ὁ Μπελλανόβα προσθέτει: «Ὅταν σήμερα κάποιος λέει πὼς ζῆ μὲ κάποιον ἄλλον δὲν πρόκειται γιὰ κενὴ φράση. 'Οπωσδήποτε ὑπάρχουν σωστότερες ὑποχρεώσεις, πολὺ περισσότερη ἐλευθερία καὶ μεγαλύτερη συνειδητοποίηση». 'Η οἰκογένεια ἐμφανίζεται σὰν «ἐπιχείρηση» τὸ ζευγάρι σὰν συμπαράσταση ἡ οἰκογένεια συνεχίζει νὰ ὑπάρχη ὑποχρεωτικά, τὸ ζευγάρι ὑπάρχει μετὰ ἀπὸ ἐλεύθερη ἀπόφαση. Οἱ ἀξίες του ἀποτελοῦν πιθανώτατα τὸ ὑψηλότερο σημεῖο τῆς αὐθεντικότητας στὶς σημερινὲς σχέσεις. Γιατὶ ὅμως ὑπάρχει κρίση;

«'Η κρίση — λέει ὁ Μαγιόρε — δημιουργεῖται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὴ ἡ ἐλευθερία ἐκλογῆς εἶναι φαινομενικὴ καὶ ὄχι πραγματική. Τὸ ζευγάρι δημιουργεῖται ὑποχρεωτικά, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὸ συνειδητοποιεῖ. Πρόκειται γιὰ ἕναν νευρωτικὸ καταναγκασμό». Δείχνουμε συμπαράσταση ὄχι γιατὶ μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ ἄλλος, ἀλλὰ γιατὶ σκεφτόμαστε τὸν ἑαυτό μας. 'Επιθυμοῦμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τοὺς φόβους καὶ νὰ φαντάσματά μας μὲ τὴν βοήθεια τοῦ συντρόφου. Ὁ Πιέρο Μπελλανόβα χρησιμοποιεῖ ἕνα παράδειγμα: μιὰ γυναίκα εἶχε δυσκολίες στὸν ὀργασμό, ἐπειδὴ προτιμοῦσε πάντοτε τὶς σχέσεις της μὲ ἄνδρες ποὺ εἶχαν πολὺ μικρὸ πέος «διότι ἔτσι ἔνοιωθε νὰ ἀπειλεῖται λιγώτερο». Παράλληλα, οἱ ἄνδρες τὴν προτιμοῦσαν ἐπειδὴ μὲ τὴν ψυχρότητά της ἐξασφάλιζε ἕνα σεξουαλικὸ ἄλλοθι. «Τὸ ξεκίνημα ὅμως τοῦ νευρωτικοῦ ζευγαριοῦ — λέει ἡ Ἔρρικα Κάουφμαν, ψυχαναλύτρια, — δὲν ἀποτελεῖ ἀπὸ μόνο του κάτι τὸ ἀρνητικό. Τὸ ξεκίνημα, μπορεῖ νὰ γίνη λάθος, ἡ συνέχεια, ὅμως, θὰ μποροῦσε νὰ διορθωθεῖ».

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΤΑΜΟΥΤΡΑ

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ λοιπὸν τὸ μπέρδεμα; Ἂν τὸ ζευγάρι δημιουργεῖται νευρωτικὸ δὲν τοῦ μένει παπὰ νὰ δεκιμάσει μιὰ ἀμοιβαία ἀναλυτικὴ σχέση. Δηλαδὴ ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συντρόφους, ἐναλλάξ, θὰ πρέπει νὰ μετατρέπεται σὲ ψυχαναλυτὴ τοῦ ἄλλου. «Βέβαια ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν ἔχει ἀκόμη δεκαθαριστεῖ, λέει ἡ Κάουφμαν. 'Η ἀνάλυση ἔχει τοὺς κανόνες της 'Η πρώτη ἀντίδραση τοῦ ἀσθενοῦς, ὅταν ἡ ἀνάλυση φθάσει στὶς ρίζες τῶν νευρώσεών του, εἶναι μιὰ ἔντονη ἔχθρα. Χωρὶς τὴν φάση αὐτὴ δὲν μποροῦμε νὰ φθάσουμε στὴν κατανόηση».

'Η ἐρωτικὴ ἐπαφὴ ἔχασε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀπελευθέρωσης καὶ τῆς ἡρωϊκίας ἐνῶ τὸ τόχνονα δὲν ὑπάρχουν ἐναλλακτικὲς λύσεις. Στὴ διάρκεια τῶν τελευταίων χρόνων, σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα λένε οἱ ψυχαναλυτές, μερικὰ ζευγάρια μάταια προσπάθησαν νὰ ξαναγράψουν τὴν ἱστορία τῆς σεξουαλικότητάς τους. Ἀρχικὰ ἀναζητήθηκε ἕνα εἶδος σέξ στὸ ὁποῖο ἡ διείσδυση θὰ ὑποβιβαζόταν σὲ δευτερεῦον γεγονός. «Δὲν εἶναι τυχαῖο λέει ὁ Μαγιόρε ὅτι ἡ γυναίκα ἀρνεῖται τὴν διείσδυση σὰν κάτι τὸ βίαιο καὶ σὰν μετατροπὴ τῆς μήτρας σὲ ἀποικία. Ὁ ἄνδρας δέχεται τὴν ἄρνηση ἐπειδὴ ἔτσι γλυτώνει ἀπὸ τὸν φόβο τὰ ἀπορροφηθῆ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς γυναίκας ποὺ τώρα πλέον εἶναι «διαφορετικὸ» καὶ «ἀπειλητικό». Στὴν συνέχεια χρησιμοποιήθηκε ὁ ἀμοιβαῖος σύνανισμὸς καὶ τὸ «πέττινγκ» μὲ στόχο τὴν ἀπελπισμένη προσπάθεια νὰ ξαναβρεθῆ μιὰ τρυφερότητα ποὺ «τὸ ἄλλο σέξ» κινδύνευε νὰ καταστρέψη. Ὅλα ὅμως στάθηκαν μάταια. «Τὸ σέξ ἀπὸ μόνο του δὲν μπορεῖ νὰ συγχρονίση δυὸ κόσμους ποὺ ἀνακάλυψαν ὅτι ὄχι μόνον εἶναι διαφορετικοὶ ἀλλὰ εἶναι καὶ ξένοι καὶ ἄγνωστοι», λέει ἡ φεμινίστρια συγγραφεὺς Ἀρμάντα Τζούντισι. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀπορροῦμε ἂν τελικὰ τὸ ζευγάρι δημιουργεῖ ἕναν ἐρωτισμὸ πολιτικοῦ τύπου καὶ τὸ κρεβδάτι μεταβάλλεται σὲ θέατρο μάχης, ὁ καθένας ὑπαγορεύει τοὺς ὅρους του, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ ὅπως συμβαίνει καὶ στὴν ὑπόλοιπη καθημερινὴ ζωή. «'Η συνεύρεση — λέει ἡ Τζούντισι — μοιάζει ὅλο καὶ περισσότερο μὲ μονομαχία. 'Ο ἄνδρας καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐξασφαλίση ἐπανειλημμένους ὀργασμούς, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιβεβαιώσουν τὸν ἀνδρισμό του ἐπειδὴ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι στὸ παρελθὸν πρέπει νὰ κατανικήση τὴν ἀποπροσωποποίησή του. 'Η γυναίκα του ἀρνεῖται τὴν ψευδαίσθηση τῆς νίκης μὲ τὴν ἄρνησή της κατὰ τὸν ὀργασμὸ ἢ μετὰ τὸν ὀργασμὸ νὰ δεχθῆ τὴν παραδοσιακὴ ἐκείνη ὑποταγὴ ποὺ εἶναι σημάδι τοῦ ἀνδρικοῦ θριάμβου καὶ ποὺ ὁ ἄνδρας ἐπιθυμεῖ γιὰ νὰ καθησυχάση τὰ ἄγχη του».

Ἔτσι σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τῆς Ἔρρικα Κάουφμαν ἀκόμη καὶ τὸ σέξ, ἡ «μαγικὴ» στιγμὴ τῆς συνεννόησης, μεταβάλλεται σὲ πεζὴ ἱστορία τῆς μοναξιάς. 'Ο καθένας μπαίνει μόνος του στὸ παιχνίδι τοῦ ζευγαριοῦ καὶ μόνος του προσπαθεῖ νὰ βγῆ. 'Η γυναίκα στηρίζει τὶς ἀπόψεις της στὸν φεμινισμό, ὁ ἄνδρας κάνει τὰ πρῶτα του ἀδέξια βήματα στὶς ὁμάδες ἐκείνες τῆς «ἀνδρικῆς συνειδητοποίησης» ποὺ κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες ἐμφανίζονται λίγο πολὺ παντοῦ. 'Υπάρχει καμμία διέξοδος; Οἱ φίλοι ψυχαναλυτὲς ὅταν τὰ κουβεντιάζουμε μαζί τους, δὲν μᾶς προσφέρουν πολλὲς δυνατότητες. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀνάλυση καὶ ἡ συνειδητοποίηση, ἀποτελοῦν τὴν μόνη δυνατότητο τοῦ ζευγαριοῦ γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς ἀβεβαιότητος εἶναι ὅμως ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι μετὰ τὶς πρῶτες ἀποτυχημένες προσπάθειες γιὰ αὐτοανάλυση τὰ ζευγάρια ζητᾶνε ὅλο καὶ συχνότερο τὴν βοήθεια τοῦ παραδοσιακοῦ ψυχαναλυτῆ. Τί συμβαίνει ὅμως τότε; «Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς — λέει ὁ Μπελλανόβα — ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς συντρόφους προσπαθεῖ νὰ κερδίση μὲ τὸ μέρος τοῦ ψυχαναλυτῆ γιὰ νὰ κτυπήση κολύτερα τὸν ἄλλο. Ψάχνει κάποιον συνένοχο καὶ κάποια θεατρικὴ σκηνὴ ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἐμφανισθῆ σὰν πρωταγωνιστὴς ὅπως στὸ παιχνίδι ποὺ εἶχε ἀρχίσει μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τοῦ σπιτιοῦ. «Ἐξ ἄλλου, ἡ παρουσία τοῦ ψυχαναλυτῆ — λέει ὁ Μαγιόρε — ἐνδαρρύνει τὸ ζευγάρι στὴν διάπραξη σφαλμάτων συχνὰ ἀνεπανόρθωτων».

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ἀπὸ τὰ σφάλματα αὐτὰ εἶναι τὸ «παιχνίδι τῆς ἀλήθειας»: ἀκόμη καὶ ἡ εἰλικρίνεια μπορεῖ νὰ εἶναι «ἕνα ὅπλο καὶ ἕνα ἄλλοθι, γιὰ παράδειγμα ὅταν τὸ ζευγάρι συναντάει στὸν δρόμο του τὸ κλασικώτερο ἀπὸ τὰ ἐμπόδιά του. Ὁ ψυχαναλυτὴς Ἀρμάντο Βερντιλιόνε λέει: «Ὅταν μιλᾶμε στοὺς ἄλλους γιὰ τὶς ἀπιστίες μας τότε κρύβουμε τὴν ἐγωϊστικὴ ἐπιθυμία νὰ μοιραστοῦμε μὲ τὸν σύντροφό μας τὸ «βάρος» καὶ τοὺς ἄγνωστους παράγοντες τῆς νέας ἱστορίας ἢ ἀκόμη καὶ τὴν ἐπίσης ἐγωϊστικὴ ἐπιθυμία νὰ μᾶς καθησυχάση ἐκεῖνος καὶ ἔτσι νὰ τὸν μετατρέψουμε σὲ καθαρὸ ὄργανο. Μπορεῖ ἀκόμη νὰ εἶναι μιὰ πράξη ἔχθρας καὶ ὄχι ἀγάπης